משניות מבוארות מסכת נגעים פרק ט

ח) אם בכלו פרחה כאחת, אם מתוך הטהרה פרחה, דברי הוא **טמא,** כגון הבא כלו לבן מתחילה, וּלְאַחַר הסגר **אם** נתחלט **בו** ראשי אברים, **ואם חזרו** ונתכסו בבת אחת **טמא** משום **פסיון.** (דאז **אפילו** פרחה כלו כאחת מתוך **טהרה, טמא).** **ומתוך הטמאה,** אם פרחה בכלו מתוך הטמאה, דברי **חכמים טהור.** (ועיין תפא"י שמתמה: כאן ופרש בדרך הטהר. עיין שם). **הטהור מתוך הסגר, פטור ומן הפריעה ומן המתגלחת ומן המבפרים בביאה, אם בא אל האוכל, נטמא כל מה שבא אהל. ט) הבא כלו לבן וחסגירו, ובו מחיה כעדשה,** שנולד בו בסוף שבוע ראשון או שני או לאחר הפסוח **ולא הספיק להחליטו עד שפרחה הצרעת בכלו, גם על המחיה, ואחר כך חזרו ונתגלו בו ראשי אברים, רבי שמעון אומר** דיינו **לחזירה ראשי אברים בבהרת גדולה,** דברי **חכמים בבהרת קטנה** הבא בבהרת **קטנה,** היינו שדיינו בבהרת קטנה בהבא מחיה. דאם פרחה בכלו ואחר כך נתגלו ראשי אברים, שהיא טמא. ועיין בתוי"ט. ועוד מפרש הרע"ב דאפילו החליטו במחיה דפרחה בכלו וטהרו, סבר רבי שמעון דאינו מטמא בחזירת ראשי אברים, דכי מטמא בחזירת ראשי אברים היכא דטהר בתורת פריחה, דהלא אם נתעקשה מחיה מכעקשה טהור (כל משנה זאת צריכה עיון גדול, כי לא הנעתי עד תכליתו.) **י) יש מראה נגעו לכהן ונשנסר,** היינו על ידי שהראה נגעו לכהן הרופא. **ויש מראה נגעו לכהן ונמסיסר. כיצד** מראה המסיסר, **מי שהיה** טמא **מחלט ובלכו לבן סימני טמאה,** בכל האפנים המבארים בפרק ג משנה ה, **לא הספיק להראותה לכהן עד שפרחה הצרעת בכלו, טהור, שאלו הראה לכהן** תיכף כשהלכו סימני טמאה **היה טמא, הצרעת בכלו, ונמצא שפרח בכלו, הבא לו מחמת אש, אם בה** ידי שלא הראה לכהן הרי פרח מן הטמאה, אבל אם היה בו **בהרת ואין בה** השחין הרי פרח מן הטמאה, **אבל אם היה בו בהרת ואין בה עד שפרחה בכלו, טמא,** כלומר צריך הסגר, **שאלו הראה לכהן** קודם **שפרחה,** היה מסגירו, וכשנמצא פרח בכלו, **היה טהור,** הרי פרח מתוך הסגר וטהור.

פרק ט א) השחין, בשר שתחתמם בלקוי הבא לו מחמת מכה שלא מחמת האור (רש"י), **והמכוה,** שנכוה מחמת האש **ותולדתו, מטמאין בשבוע אחד,** שם נולד במקומן מחליטו **ואם לאו פוטרו,** ואין צריך הסגר **בשני לבן ובכפשיון** מחליטו **ואם לאו פוטרו,** ואין צריך הסגר. (שם כב) **יראם**

ח אם בכלו פרחה כאחת, מתוך הטהרה פרחה, טמא. ומתוך הטמאה, טהור. הטהור מתוך הסגר, פטור מן הפריעה ומן המתגלחת ומן המבפרים. מתוך החלט, חייב בכלו. יז אם בא אל האוכל, נטמא כל מה שבא אהל. ט הבא כלו לבן וחסגירו, ובו מחיה כעדשה, רבי אומר, אם הספיק להראותה לכהן עד שפרחה בכלו, טהור. שאלו הראה לכהן, היה טמא. בהרת ואין בה כלום, לא הספיק להראותה לכהן עד שפרחה בכלו, טמא. שאלו הראה לכהן, היה טהור:

פרק ט א השחין והמכוה מטמאין בשבוע אחד, בשני סימנים בשער לבן ובכפשיון. איזה הוא השחין, לקה בעין או באבן או בגפת, נקוה בגבלת המאש, זה הוא שחין. איזו היא מכוה, כל שאינו מן הבר מן, זה הוא מכוה. ב השחין והמכוה אין מחליטין אין מסגירין, אין פושין מזה לזה, שחין ומכוה שהם קרובים זה אצל זה ובאבעבר מהו בהרת כגרים, ובסוף שבוע פשתה לחברו, אינו חשוב פשיון, ואין פושין לעור הבשר שאם בסוף שבוע פשה לעור הבשר, אינו מחליטו, ולא עור הבשר פושה לתוכן, אם בהברת בעור הבשר ופשתה לשחין או למכוה, לא חשיב פסיון, דלא מטרפינן, דהיינו השחין או המכוה מוכרין (מכה טריה) שלא נתרפאו והיו מוציאין לחה, טהורין, שאין מחליטין בנגעים, דכתיב (שם יח) "שחין ונרפא", ובמכוה כתיב (שם כז) "והיתה מחית המכוה". עשו קרום כקלפת השום, זו היא צרבת השחין האמורה בתורה שזה שאמר בתורה (שם כז) "ראם תחתיה תעמד הבהרת", לא כשתהא צרבת השחין הוא וטהרו הכהן, ענינו שאינו נגע טמא כיון שאלו פשה, אבל הוא צרבת, אבל אלו פשה לא שייש בו שער הרי הוא טמא.

חזרו השחין והמכוה **וחיו,** שנעשו כבשר, **אף על פי שמקומן צלקת,** שנפר שהיה שם שחין או מכוה, **נדונין כעור הבשר,** ואם יגלה שם בנגעי עור הבשר. **ג) שאלו** חכמים **את רבי אליעזר, מי שנעלתה לתוך** כף ידו **בהרת כסלע ומקומה צרבת השחין,** מה דינו, **אמר להם רבי אליעזר יסגיר. אמרו לו** חכמים **למה** יסגיר, הא אי אפשר לתקלד סימן טמאה, הלא **לגבל שער לבן איינה רואיה,** דכך הי' אינו מגדל שער, **ולפשיון אינה פושה,** דשחין ומכוה, אינו מתפשט בשער לבן. **ולמחיה אינה מטמא,** דהכי תנן לעיל במשנה ב בשער לבן ובכפשיון ולא במחיה. **אמר להן רבי אליעזר, יסגיר. שמא תכנוס** בסוף שבוע **לבן** ותעמוד על כגרים, והכהן יסגר אותו, וּלְאַחַר הפטור **ותפשה** בתוך השחין **ולא** יהיו לו מום הדיין בנגע שמקומו כגרים בלבד, ואז יש לו שיך לומר שמא תכנוס ותפשה. **אמר להן רבי אליעזר,** הרי פרח מתוך הסגר וטהור. אבל גם בזה יסגיר שכך שמע מרבותיו. אבל לא אמר לא תעשה שלא רצה לומר טעם שלא שמע מרבותיו. **אמר לו רבי יהודה בן בתירא לרבי אליעזר, אלמד בו** פרוש תרשיעי ללמד בדין זה דבר. **אמר לו רבי אליעזר** אם **לקיים דברי חכמים,** אם תמצא בו טעם לקיים דברי חכמים שאמרו שצריך הסגר.

חתחתיה תעמד הבהרת לא פשתה צרבת השחין הוא", וכן כתיב במכוה (שם כח), (ובמה כן משמעות בשער לבן בתחילה, ובכפשיון לאחר שבוע אחד), אבל במחיה אינן מטמאין, דתמיהי בשר חי בעינן ואין זה בשר חי, כיון שמקומו שחין ומכוה. **איזה הוא השחין, לקה בעין או באבן או בגפת,** פסולת של זיתים שהם מחמת עצמו, **או במי טבריא,** שהן חמין מקולקן, **כל שאינו המחמת האש, זה הוא נקרא שחין,** לאתויי אבר, הינו עופרת המקולם שעולקרין העופרת ושם הוא חם. **איזו הא מכוה, נכוה בגחלת או ברמץ,** אפר כירה שהם מחמת האור, **כל דבר שהוא** הם **מחמת האש,** לאתויי **חמין שנתחממו על ידי האור, זו היא מכוה. ב) השחין והמכוה אין מצטרפין זה עם זה,** דהיינו חצי גרים במקום שחין וחצי גרים מכוה, אינן מצטרפין, כיון שחלקם הכתוב בשתי פרשיות, **אין פושין מזה לזה,** שחין ומכוה שהם קרובים זה אצל זה ובאבעבר מהו בהבהרת כגרים, ובסוף שבוע פשתה לחברו, אינו חשוב פשיון, **ואין פושין לעור הבשר** שאם בסוף שבוע פשה לעור הבשר, אינו מחליטו, **ולא עור הבשר פושה לתוכן,** אם בהבהרת בעור הבשר ופשתה לשחין או למכוה, לא חשיב פסיון, דלא מטרפינן, דהיינו השחין או המכוה **מוכרין** (מכה טריה) שלא נתרפאו והיו מוציאין לחה, **טהורין,** שאין מחליטין בנגעים, דכתיב (שם יח) "שחין ונרפא", ובמכוה כתיב (שם כז) "והיתה מחית המכוה". **עשו קרום כקלפת השום, זו היא צרבת השחין האמורה בתורה** שזה שאמר בתורה (שם כז) "ראם תחתיה תעמד הבהרת", לא כשתהא צרבת השחין הוא וטהרו הכהן, ענינו שאינו נגע טמא כיון שלא פשה, אבל הוא צרבת, אבל אלו פשה לא שייש בו שער הרי הוא טמא.

אף על פי שמקומן צלקת, שנפר שהיה שם שחין או מכוה, **נדונין כעור הבשר,** ואם יגלה שם בנגעי עור הבשר. **ג) שאלו** חכמים **את רבי אליעזר, מי שנעלתה לתוך** כף ידו **בהרת כסלע ומקומה צרבת השחין,** מה דינו, **אמר להם רבי אליעזר יסגיר. אמרו לו** חכמים **למה** יסגיר, הא אי אפשר לתקלד סימן טמאה, הלא **לגבל שער לבן איינה רואיה,** דכך הי' אינו מגדל שער, **ולפשיון אינה פושה,** דשחין ומכוה, אינו מתפשט בשער לבן. **ולמחיה אינה מטמא,** דהכי תנן לעיל במשנה ב בשער לבן ובכפשיון ולא במחיה. **אמר להן רבי אליעזר, יסגיר. שמא תכנוס** בסוף שבוע ותעמוד על כגרים, והכהן יסגר אותו, וּלְאַחַר הפטור **ותפשה** בתוך השחין **ולא** יהיו לו מום הדיין בנגע שמקומו כגרים בלבד, ואז יש לו שיך לומר שמא תכנוס ותפשה. **אמרו** לו חכמים **והלא** יסגיר אותו. **אמרו** לו חכמים **מה** שנעשה בשער לבן, כן יעשה בשאינו שער לבן. **אמר** לו **רבי אליעזר, יסגיר. אם** תכנוס **ותפשה** בשער לבן, **אינו** מטמא **אלא** בשעת הפסיון, **ואם לא תכנוס** בסוף שבוע **ותעמוד** בגבולה, **אינו** מטמא **אלא** בשעת הפסיון. **אמר לו רבי יהודה בן בתירא, אם** לא תכנוס בסוף שבוע **אינו** מטמא **אלא** בשעת הפסיון, **